

Betreft:	Bijbelstudie	Dit is een uitgave van de Hersteld Hervormde Mannenbond	
Onderwerp:	De brieven aan de Kerk van alle eeuwen	Auteur:	Ds. L.Groenberg
Nummer 2019-06		Deze uitgave is uitsluitend bestemd voor de aangesloten verenigingen	

2. De brief aan Efeze

Lezen: Openbaring 2:1-7

Zingen: Ps. 32: 1+4 Ps. 72: 1+3, Ps. 89: 3+7, Ps. 108: 1+2, Ps. 116: 1+10+11

De brief aan Efeze

Een van de zeven gemeenten in Klein-Azië. Aan deze gemeente werd, in opdracht van Christus, de eerste brief geschreven en verzonden. Deze gemeente was zeer geliefd bij Johannes en was in Klein-Azië het bolwerk van het heidendom. In Handelingen 19 wordt een bezoek van Paulus aan Efeze beschreven. Apart vermeld is dan, dat de Heere in deze stad geen ongewone krachten heeft gedaan door de hand van deze apostel. Het Woord Gods was met macht.

In die tijd ontstond vanwege dat heerlijke werk van de Heere een grote beroerte. De duivel woedde tegen de Heere en Zijn dienst. Er was daar een tempel van de grote godin Diana met een bloeiende afgodendienst. De handel in zilveren tempeltjes bracht veel geld op. Door Gods werk dreigt de welvaart bij velen weg te vallen. Razernij bij het volk in het grootmaken van de godin Diana. Maar Gods werk gaat door.

Toch blijft daar ook na dit gebeuren een bloeiende christelijke gemeente. In de stad, waar ook Aquila en Priscilla, de apostel Johannes zelf en de jonge Timotheüs hebben gearbeid.

Aan een gemeente, die vol liefde en ijver voor de dienst des Heeren was, werd deze eerste brief geschreven.

Vers 1

Deze brief bevat een wel heerlijk opschrift. De Koning van de Kerk draagt de voorgangers in Zijn rechterhand en wandelt tussen de gemeenten. De Heere is getrouw en verlaat Zijn Kerk op aarde niet. Hij heeft die in beide handpalmen gegraveerd.

Hij weet ook van het wel en wee en dat gaat Hem zeker ter harte. Zo wandelt Hij door Efeze en ziet het goede, maar ook het kwade. Niets ontgaat Hem.

Vers 2

Hij kent hun werken en is op de hoogte van de noden, het verlangen om het leven te mogen besteden in de dienst des Heeren, de worsteling daarbij ook en de tekorten en zonden. We kunnen hierbij ook denken aan de tranen en gebeden in hun zoeken van Gods eer, dat gepaard gaat met zonden.

De Heere begint hier het goede over de gemeente van Efeze te zeggen. Een heerlijk getuigenis. Ook daarin, dat het werk Gods daar niet vergeefs geweest is. Het was openbaar gekomen, want er waren vruchten van geloof en bekering. De gemeente had mogen arbeiden in de Naam van hun Koning, terwijl zij om Hem verdrukking en lijden had moeten ondergaan. Een wandelen op de smalle weg, ziende op de Zaligmaker en Gods eer te mogen bedoelen. En dat doende in lijdzaamheid en de tegenslagen en kruis vrolijk dragend.

Daarbij was er ook de strijd tegen de zonde, want men kon de kwaden niet verdragen. Die wilde men geen plaats geven, want Gods eer ging boven alles. De kwaden in de gemeente, die ergernissen veroorzaakten doordat men afweek van leer en leven zoals Gods Woord dat vereiste, werden bestreden. De gemeente zag die mensen als verwoesters van de gemeente.

Dit horen wij concreet bij het noemen van apostelen, maar dat niet zijn. Blijkbaar werd er door hun optreden veel leed veroorzaakt. Wel de naam 'gezondenen' dragend, maar dit beslist niet waren. Ze worden hier leugenaars genoemd. Die de waarheid Gods verdraaiden in leugens, in onwaarheid. En zo werden door hun optreden gemeenteleden bedrogen voor de eeuwigheid.

Vers 3

Vol ijver had de gemeente gestreden voor de waarheid en de eer van de Heere. Daarom veel moeiten moeten ondergaan en de tegenwerking in het leven met Gods Woord. Het bedoelen van de eer des Heeren. Hun hart was bereid voor de lof en eer van de hoogste Majesteit!

Vers 4

Het begin van deze brief is positief. Plotseling komt er een wending in de toon van de brief. In dit vers een smartelijk en aangrijpend woord uit de mond van de Heere.

Er is in de loop van de tijd veel veranderd, want de gemeente heeft haar eerste liefde verlaten.

Er was een ijver voor de Heere en Zijn dienst. Het ging bij leraar en gemeente om de eer van God. Er werd veel gedaan in de gemeente. Toch de ernst, dat men de eerste liefde verlaten heeft. Uiterlijk wel ijverig en trouw en bevreesd voor dwalingen. Maar in het hart van vele gemeenteleden was het veranderd. En de Heere ziet het hart aan.

Een verflauwing daarin van de eerste liefde. Dat zal niet plotseling gebeurd zijn, maar meer stapje voor stapje. De liefdeband verslapt en ook een verkoeling. Minder vuur in het hart, minder ijver wellicht ook, minder strijd tegen de zonde en minder de begeerte om te wandelen tot eer van God. Daarbij was vooral het vuur van de liefde, waarover de Heere sprak in het begin, aan het doven. En dan kwijnt het geestelijk leven.

De eerste liefde is altijd sterk en innig. Die door de Heilige Geest in het hart gewerkte liefde, gaat helemaal naar de Heere uit en kan Hem ook niet missen. Dan is er ook die ijver voor de dienst des Heeren en een honger naar Zijn Woord. Een van harte gericht zijn op de Heere en Zijn eer.

De klacht van de Heere is, dat de gemeente de eerste liefde heeft verlaten. Moedwillig verlaten in een eigen keus. Bij het zondigen is de mens nooit te verontschuldigen. Misschien uiterlijk niet zo te zien, maar het hart houdt zich verre van Hem. De innige bruidsliefde, de innige verbondenheid aan Christus is bedolven onder liefdeloosheid. Minder ijver voor de dienst des Heeren, geen teer en nabij leven en weinig oprechte godsvrucht.

Toch ook een wonder van ontferming in deze brief. Christus verstoot Zijn volk niet. Hij wil laten zien wat zij gedaan hebben en hoe zij nu leven.. Om zo tot bekering te roepen. Roepen om terug te keren van deze heilloze weg. Om weer te leven in afhankelijkheid van Hem en van harte te wandelen op de smalle weg ten leven. Hij verwerpt hier de gemeente van Efeze (nog) niet.

Vers 5

De hoogste Profeet staat nog aan de deur en Hij roept. Roepen aan de deur van de harten. Dat doet Hij door de gemeente te herinneren aan de vroegere tijden. De oproep om te denken aan de tijd van de eerste liefde. Toen Gods liefde straalde in hun leven en er vreugde kwam en vrede. Toen er wederliefde in hun harten was en het ging om de eer van Zijn naam. Een lust om de Heere te vrezen en Zijn wonderdaden te verkondigen.

En nu is alles zo koud en harteloos daar men de eerste liefde verlaten heeft. Daardoor veel dorheid en een onvruchtbare gang door het leven. Het werken tot Zijn eer ontbreekt daardoor en men gaat op in wereldse zaken, in zonden en in zichzelf. Hier wordt geproefd, dat de Heere de gemeente oproept alles eens te overdenken.

Met nadruk staat hier de oproep tot bekering, tot wederkeer. Breken met de zonden en liefdeloosheid en een terugkeer tot de Heere. Daarin zien we ook duidelijk een eis! De Heere kán eisen en heeft recht op hun leven. Dat is dan een hartelijke liefde tot Hem, tot Zijn dienst en de eer van Zijn Naam.

Dan kan hier de gemeente van Efeze zich niet verontschuldigen. Geen enkele uitvlucht baat en heeft waarde. Het zou juist moeten uitdrijven naar die God, Die eist en ook wil geven wat Hij eist!!

En de gemeente wordt niet in het onzekere gelaten wat de Heere met deze oproep voor ogen heeft. Doet de eerste werken. Dat houdt twee dingen in. Smart hebben over het zondige bestaan, maar ook een wederkeer tot de oude paden en de eerste werken doen. Weer van harte de eer van de Heere te bedoelen.

En zo niet. Hier staat ook een vreselijke bedreiging tot deze gemeente, die zo gearbeid heeft voor de Heere en Zijn eer, waarbij zoveel liefde en ijver getoond was. De Koning van de Kerk zal Zijn kandelaar wegnemen en zo zou het licht van Zijn genade niet meer schijnen in Efeze. Hoe ernstig roept Christus hier tot bekering, want indien men genoeg heeft aan het tijdelijke en geen lust heeft om de Heere te vrezen, zal Hij wijken met Zijn genade en de Geest zal het licht van het Woord niet meer laten schijnen. En duisternis zal zo overblijven.

Vers 6

Hier treffen we weer een zeer positieve beoordeling van Christus aan. Hij en de gemeente haten de Nicolaïten. Vele verklaringen zijn reeds gegeven over de leer, die zij toen uitgedragen en uitgeleefd hebben. Ook is de

oorsprong van deze sekte onduidelijk. Wel is het aannemelijk, dat zij tegen de wet Gods waren. Die zou in Christus vervuld zijn en daarom niet meer gelden. Men had met de wet dus niets meer te maken. Daarbij kwam ook, dat men gewoon aan heidense feesten mee deed en offervlees at. Men predikte een valse vrijheid, waarbij veel geoorloofd was.

Toegepast op onze tijd vallen dan twee dingen op. De uitdrukking alles moet kunnen en van daaruit een groot stuk wereldgelijkvormigheid is bijna gemeengoed geworden op kerkelijk terrein. Verwant aan deze sekte is ook de gedachte dat de wet niet meer belangrijk is. Als een mens maar in Christus gelooft is het goed en is hij zalig. Hoe er dan geleefd wordt maakt niet zoveel uit en de zonden zijn toch vergeven. Dat genade tot doel heeft dat de Heere aan Zijn eer komt en dat de mens zalig wordt om de drieënige God eeuwig te loven en te prijzen, wat reeds in het leven op aarde begint, is minder belangrijk. Kortgezegd: de menselijke mening en daarbij eigen wetten voeren de boventoon.

Vers 7

Dan hier het welbekende einde van elke brief.

Gespreksvragen

Vraag 1

Is het gevaar ook in onze tijd niet erg groot, dat de wereldgelijkvormigheid de kerken binnensluipt en de mens weer in het middelpunt komt te staan?

Vraag 2

Over deze gemeente wordt positief en negatief geschreven. Is in dat licht bezinning binnen gemeenten niet zeer noodzakelijk? We zijn bevreesd dat vele godsdienstige meningen een plaats krijgen en niet (meer) bestreden worden.

Vraag 3

We horen van de aanklacht, dat de liefde verlaten is of totaal ontbreekt. Is dat een kenmerk van het laatst der dagen? Wat zegt ons dat nu?

Vraag 4

Kan het zijn dat de kandelaar uit ons land wordt weggenomen doordat vaak de mening van de mens boven het Woord des Heeren staat?

Vraag 5

Herkent u de Nicolaïten ook in onze tijd? En in uw eigen hart?

Aantekeningen: